

UNIREA POPORULUI

ABONAMENTUL

Un an	200 Lei
Pe jumătate	100 Lei
Pe un sfert	50 Lei
În străinătate	500 Lei

Inscrisă în registrul publicațiilor periodice al Tribunalului
Târnava-Mică sub Nr. 3—1933.

Intemeietori: † Al. Lupeanu-Melin și Iuliu Maior
Proprietar și director: IULIU MAIOR
Redactor: SEVER BARBU

ANUNȚURI ȘI RECLAME
conform regulamentului de aplicare
a tarifului comercial, categoria V.

Leac pentru vremuri amare

— Gânduri pentru ziua de azi —

Vremurile de azi sunt pline de amar. La Răsărit se poartă o luptă înverșunată, pe viață și pe moarte. Acasă, cei rămași să poarte plugul și sapa, se luptă și ei cu greutatea nenumărate. Peste toți apasă același amar, grija de viață și de ziua de mâine.

Așa cum sunt însă aceste vremuri, trebuie să răzbatem prin ele, trebuie să ajungem la biruință. Este în joc viața noastră, viața copiilor și urmașilor noștri, legea și credința la care am ținut și în care ne-am născut, din care facem parte. Pentru acestea ne batem azi în Răsărit, pentru acestea trebuie să ne tragem dela gură și să jertfim tot ce ni se cere de către cei mai mari.

Jertfa noastră trebuie să fie o jertfa curată. Fără murmur și fără supărare, să dăm cu dragă inimă tot ce ni se cere, gândindu-ne că dăm pentru biruința noastră, pentru viitorul țării noastre.

Leacul pentru vremurile amare prin care trecem stă în noi, în sufletul nostru.

Să ne gândim că biruința pe front nu se poate câștiga, fără o jertfă a tuturor în spatele frontului.

În primul rând ni se cere jertfă, spirit de jertfă. Să jertfim azi mai puțin, atât cât ni se cere, pentru ca mâine să nu fim alinați să dăm dușmanului totul.

Vremurile de azi ne mai cer puțin, să știm renunța la viața mai largă pe care am putut-o duce înainte. Să știm abzițe de multe din bucuriile și înlesnirile de altădată și să ne potrivim cu traiul din ce în ce mai aspru și mai greu.

Mai trebuie să fim cu înțelegeră față de cei mai săraci. Să fim alături de ei și să-i ajutăm, căci numai așa poate fi unire și înțelegere în țară. Și azi, de unire și înțelegere avem mai multă nevoie ca oricând.

Legile de azi nu trebuie să ne îngrijoreze și să ne înrăiască. Ele se aduc pentru binele țării

și al nostru. Se aduc pentru ca în marea înclăștare de azi nimeni să nu sufere; ca soldatul să-și aibă pâinea asigurată pe front, ca săracul să nu fie împins de foame să ia parul asupra aceluia care are, pentru ca orașele să nu fie întometate.

Atunci când vom ști să fim altfel: mai buni, mai lesne jertfitori, mai înțelegători, mai săritori la nevoile altora, putem zice că am aflat leacul pentru vremurile amare de azi. Și acest leac este în noi, în sufletul nostru. Este gândul care ne spune că suntem fiecare numai un om, că nu avem mai mult drept la viață decât altul. Acest gând ne mai spune că vremurile nu sunt potrivite pentru tihnă și trai bun, că nu este omenește ca să ne îmbogățim pe spinarea și din foamea săracului, că nu este creștinește și patriotic să facem averi, în vreme ce alții sânge-rează și mor în suferințe mari pe câmpul de luptă.

Cărțile bune

ne luminează și ne îmbogățesc mintea

Sufletul omului și mintea sunt strălucitoare dela bunul Dumnezeu, căci sunt asemenea Dănsului, dar prin nefolosire se ruginesc, așa cum se ruginește plugul când nu-i folosit la arat.

Precum se lasă pe încetul întunerecul după apusul soarelui, așa se lasă pe sufletul omului întunerecul neștiinței și al nepriceperii când nu-i folosită cartea; — căci ea e ca și soarele care răsărind alungă (împrăstie) întunerecul. Învățăturile și sfaturile din ea sunt ca și sămânța, care, aruncată în pământ bine lucrat, dă rod înzecit.

Ea ne învață la lucruri bune și ne desvătă și ne ferește de multe lucruri rele și de primejdii.

Precum copilul face ceace-l vede făcând pe tatăl său, așa și omul cuminte, ceace citește în

cărți că au făcut alți oameni cu minte.

Din cărțile bune ne învățăm să cunoaștem și să prețuim laptele mari și pe oamenii mari, cari au ajuns mari prin lapte bune.

Faptele și obiceiurile rele își au desvătul, ori prin aceea că minunându-ne de faptele bune ale cuiva, ne silim să le facem și noi, iar prin asta faptele bune cresc în noi, și ele crescând le acoperă pe cele rele (și le înăbușe), cum acopăr copiii buruienile și le fac să se usuce; ori prin aceea că văzând urmările rele ce le-au avut ele la alții, ne scârbim și ne îngrozim de ele și ne punem la luptă împotriva lor, ca împotriva celui mai primejdios inamic.

Toate acestea însă se pot citi și învăța din sute și mii de cărți bune creștinești.

Pe tot dreptul se poate spune dar, că precum poți cunoaște pe omul bun ori rău după prietenul bun ori rău ce l are, mult mai bine-l poți cunoaște pe omul bun ori rău, după cartea bună ori rea ce citește.

Sfinții au ajuns sfinți mai ales prin citirea cărților bune din cari și-au luat hrană pentru minte și exemple și îndemnuri pentru inimă și pentru suflet, și arme împotriva diavolului și a slugilor lui. Ba mulți și dela păcate și din necredință au fost întorși prin citirea cărților bune: Sf. Augustin, un mare filosof și învățat, a avut învățăături greșite până a citit sf. Scriptură, din care prin lumina Spiritului Sfânt, a cunoscut ade-

vărata credință. Sf. Ignățiu de Loyola, la început ofițer viteaz, care însă prea puțin se gândea la credință, cât ce a citit cu băgare de seamă din sf. Scriptură, s'a trezit în el gândul, dorul și simțul de a prețui adevărul cel veșnic al credinței și, din ofițer lumesc, a ajuns cel mai mare ofițer ceresc și cel mai mare prețuitor al adevărilor creștinești și cerești. Despre cartea: Imitația lui Hristos, se spune că prin citirea ei s'au întors mai mulți păcătoși decât numărul literelor ei.

Dacă am socoti numărul sfinților, am găsi că au ajuns la sfințenie mai ales prin citirea cărților bune și că-i putem număra pe degetele dela o mână, ori cel mult pe cele dela amândouă pe cei ce au ajuns sfinți fără să fi știut citi.

Cartea bună prin aceea că ne luminează și ne învață să fim creștini buni, prin asta ne mai ajută să fim și Români mult mai buni și mai cumiți.

Iată cum întărirea Creștinismului și a Bisericii prin citirea cărților bune duce la întărirea Țării.

Cartea și are și ea legile ei: I. Trebuie iubită, dorită, căutată, cumpărată și citită. II. Trebuie citită, dar nu numai citită, ci și înțeleasă, și nu numai înțeleasă, ci și împlinite și trăite cele scrise în ea.

Din toate cele spuse rămâne dar, că avem o datorie nespuse de mare de a cumpăra și de a citi cărțile de folos creștinesc.

Preot Husar Roman Petru

Din Blaj

Miercuri, în 15 Iulie, corul armatei a dat un frumos concert la Blaj. Concertul a fost dat în sala Palatului Cultural, fiind ascultat de multă lume aleasă.

— Luni, de sărbătoarea Sfântului Proroc Ilie, în Catedrala din Blaj, s'a slujit un parastas pentru odihna sufletelor regelui Ferdinand și reginei Maria. Parastusul a fost slujit de către I. P. S. episcop Dr. Valeriu Traian Frențiu.

— Sărbătoarea Sf. Proroc Ilie, fiind ziua aviației, din acest prilej, aviatorii din Blaj au aranjat o frumoasă serbare pe câmpul de aviație, cu probe de sbor, iar după masă o serbare în sala Palatului Cultural. La serbare a fost de față I. P. S. episcop Dr. Valeriu Traian Frențiu, multă lume din Blaj, profesori, studenți și elevi. Atât probele de sbor cât și celelalte puncte ale serbării au plăcut mult.

GRAUNȚE SUFLETEȘTI

Moartea nu este un rău

Păgânii cei vechi credeau, că moartea este cel mai mare rău în lume. De aceea și aveau bocoitoare anume plătite, cari trebuiau să facă plângere cât mai mare în jurul mortului. Noi creștinii știm că prin moarte nu pierdem nimic ce ar fi rău pentru suflet, dimpotrivă numai câștiga putem, pentru că moartea este puntea care ne trece dela moarte la viață și din deșertăciune la viață veșnică. De aceea zice Domnul nostru Isus Cristos: „Amin, amin vă zic: De va ținea cineva cuvântul meu, nu va vedea moartea în veci” (Ioan 8, 51), iar la cartea Înțelepciunii: „Sufletele dreptilor sunt în mâna lui Dumnezeu” (3, 1).

Sfinții doreau moartea, ca să se împreune cu Cristos, așa cum spune și sf. apostol Pavel în epistola sa către Filipeni (1, 23): „Dor am, să mă slobozesc din trup și să fiu cu Cristos”.

Un rege mergând la vânatoare, a aflat, la marginea unei păduri, un om foarte bolnav și aproape de moarte, care totuși cânta. Întrebându-l regele, cum de-i vine să cânte fiind aproape de moarte, bolnavul i-a răspuns: „Cum să nu cânt, când știu că prin moarte nu numai că nu pierd nimica, ci încă mai și câștig? Doar mă apropiu de Domnul și Dumnezeul meu! Cum să mă supăr deci?” Trecând regele cu suita sa pe lângă el și nu peste mult întorcându-se din nou și aflându-l tot cântând, s'a mirat foarte mult,

ce este în stare să facă religia din om.

Cu tot dreptul poate deci spune sf. Ioan Gurădeaur că sfinții se doreau după moarte, ca corăbierii după port, ca și călătorul după țintă și ca plugarul după roadă. Iar sf. Augustin spune: „Ce dulce este a muri, dacă am trăit cucernic!” La Cartea dreptului Iov cetim: „Vei ajunge la mormânt la adânci bătrânețe, ca o gireadă de snopi de grâu la vremea ei”. (5,26).

Călogărul iezuit Baltazar Koellinger, care a murit la anul 1700, s'a rugat mult și fierbinte Domnului, să i dea o moarte repede, ca să scape de ispitele diavolului la sfârșitul vieții sale. Dumnezeu i-a împlinit cererea. A murit la altar, după ce a cuminecat credincioșii și a așezat potirul pe altar.

Moartea nu este un rău nici pentru că nu este veșnică, ci are să urmeze odată de sigur învieirea cea de obște. De aceea vorbind Isus de moartea lui Lazar și de a fetei lui Iair, a spus, că nu a murit ci doarme, și anume în înțelesul că va învia în curând.

Cu drept cuvânt poate deci întreba sf. apostol Pavel, în Cartea sa întâie către Corinteni 15, 55: „Moarte unde este biruința ta? Moarte, unde este boldul tău?”

Părintele Iuliu

Răspândiți

„Unirea Poporului”

Ce scrie revista „Ramuri” din Craiova despre Al. Lupeanu Melin

În Nr. 3 din Mai 1942 al vechi și atât de bine scrise reviste „Ramuri” din Craiova directorul acesteia, dl C. Ș. Făgețel, face un istoric, în continuare, a acelei reviste. La pag. 128, vorbind despre numărul de pe Septembrie-Octombrie 1906 al revistei, scrie următoarele:

„Deosebit de ales și bine încheiat este și numărul de pe Septembrie-Octombrie 1906, în care Ardealul, pe lângă colaborarea dlui I. Agârbiceanu, ne aducea și pe cei doi studenți din Blaj *Dafin* și *A. Melin*, ale căror încercări literare apăruseră ca un eveniment în paginile „Răvașului” din Cluj și fuseseră remarcate de curând și de Nicolae Iorga în „Semănătorul”. Cel dintâiu dădea pastelul „Fortuna”, cu versuri pline de energie, în care tânărul poet absorbea și contopea în propria-i personalitate înrăuriri primite dela Coșbuc, Iosif și Goga, iar cel de al doilea o foarte frumoasă descriere a „Minelor dela Uioara, în al cărei sfârșit știasă și strecoare cu iscusință literară și sentimentele naționale.

Cine ar putea spune, de ce acești tineri nu s'au ridicat la dezvoltarea pe care o făgăduiau începuturile lor atât de strălucite? După câțiva ani, *Dafin* s'a îngropat ca preot în nu știu ce sat din Ardeal, renunțând cu totul la orice manifestare pe tărâm literar”, iar *A. Melin*, ajuns profesor la Blaj și conducătorul

E vorba aici de Preacuvioșia Sa ieromonahul și starețul Mănăstirii Călugărilor Bazilidiani din Obreja, care este și provincialul Bazilidianilor din România.

bibliotecii lui Cipariu, s'a mulțumit să dea, pe lângă minunatele articole din „Unirea Poporului”, o călăuză a Blajului Cultural și o mică lucrare despre gravari în lemn în tipografia blăjană, din legăturile-i cu literatura păstrând doar pe acel dulce *Melin* pe care a ținut să-l adaugă la numele de Alexandru Lupeanu. Peccat din viața acum cinci sau șase ani, el a rămas, totuși, prin tot ce a însemnat ca profesor și publicist, între valorile neuitate ale Blajului cultural, și e pentru noi și Craiova o mare mândrie să știm că prin „Ramuri” a trecut o adiere din primele mișcări ale talentului care făgăduia să fie al unui mare scriitor!

Hramul Bisericii din Merișor

Ziua de 29 Iunie a. c. a fost o zi de înălțare sufletească pentru credincioșii noștri din Merișor. Dimineața s'a slujit sl. Liturghie de către: Păr. Valer Paveloni protopopul Oraștei, Păr. Petru Berinde protopop on. și Păr. Lucian Boclat paroh local. A predicat frumos Păr. Petru Berinde despre cinstirea inimii lui Isus. După sl. Liturghie s'a slujit un parastas pentru protopopul Izidor Saturn, care, vreme 52 ani, a pastorit cu mult zel parohia Merișor. Cu acest prilej s'a făcut și sfințirea monumentului dela mormânt, după care Păr. protopop Valer Paveloni în duioase cuvinte arată, ce a lucrat pentru biserica din Merișor răposatul, îndemnând pe foștii lui credincioși, să nu-l uite în rugăciunile lor.

UN ASISTENT

Autorizațiile de călătorie pe C. F. R. la Polțea orașului Blaj se eliberează în zilele de lucru numai între orele 10—12, iar în zilele de dumineci și sărbători numai în cazuri grave, bine justificate. Publicul este rugat, să se țină strict de aceasta.

FOIȚA

„UNIRII POPORULUI”

Cântec poporal

Bujorel cu frunze late
Am și eu un singur frate
Plecă de-acasă departe
Anul trecut la sfârșit
Telegramă i-a sosit
Chiar în seara de vergel
Eram adunați cu el.
Când noi acasă ne-am dus,
Pe un scaun el s'a pus
Și la maică el i-a spus
Că el pleacă'n sat cu soare
Că i-a sosit o scrisoare
Să plece la concentrare.
Când de-acasă a plecat
S'a întâlnit c'un om din sat.
Acela i-a spus curat
Ca la schiuri se așează
La o lună înapoiază.
Tot așa al mei dol veri
S'a împlinit anul teri
De când au plecat din sat
Încă nu s'au 'nnapolat.
Folclor vlore
Nici nu s'or înapoia
Căci războiu-l foarte mare
Nu-l biruitor oricare.
Dar doresc la al meu frate
Dumnezeu să-i facă parte

De bine'n străinătate,
Căci pentru bine se bate
Pentru neam și pentru lege
Pentru scumpul nostru Rege.
El se luptă'n biruință
Și gândește la părinți
La părinți și la surori
Și la satul plin de dor.
De unde el a plecat
Părinți surori și-a lăsat
Două surori măritate
Una de alta sunt departe
Una'n câmpul românesc
Cea mare'n cel unguresc
Și foarte rar se'n tâlnesc.
Numai un fecior și-o fată
I-a rămas la al nost tată
Foate verde lillon
Feciorul e Simlon
Foate verde vlore
Fata este Maria
Care-a rămas singurea
Ca și cum ar fi noaptea
Fără lună fără stele
Ca pe timpurile grele.
Și prin sale numai jale
Plângeri întâlniți pe cale
Plâng femei pentru bărbați
Și copiii după toți
Surorile după frați
Mamele își plâng feciorii
Și fetele frăților
Vin stințele sărbătorii
Și satu-l fără feciori.
Nu sunt numai tineri

Și stau oștrii și ei
Că veni vreo telegramă
Să plece de orice samă
Și tinerii și bătrânii
Să se lupte cu păgânii.

Compusă de ANDRUȘ MARIA I. SIMION
din Grebenișul de Câmpie

Zile dulci, și zile amare

Povestea a două familii vecine

Vasile Curcubeu avea nouă copii. Zece fără unu! Nu era glumă, să câștigi în fiecare zi făină pentru două mămăligi cel puțin, din cari să se îndoaie 11 persoane, — căci erau numai ei în căsuța lor, fără părinți și fără socri; — ba încă să mai și rămână un „brunș” pentru „hoare”, ca să-ți mai dea câte un ou, ca să ai cu ce-ți „di-rege” zama.

Dela părinți ei avuse „loc de două ferdele” și un vițel de bivoli. Când a isprăvit cu armata, s'a însurat cu Leontina lui Tugui, care încă avea dela părinți loc de două ferdele și un vițel, tot de bivoli. Lumea rea de gură din sat îi râdea, zicând că e greu de știut, cine s'a împreunat pria cuunla aceea, Vasile Curcubeu cu Leontina, ori „Mțșca cu Condor”, — că așa se numeau bivolașii?

Abia la un an după ce „s'au luat” — cum ziceau ei —, li-se născu odrasla cea dintâi, o fețiță, care acum era de 13 ani, adică cum e omul mai prost, când nu e nici copil ca să știe de frică și să creadă tot ce-i spus, nici judecată n'are. Dar Leontina — căci așa o chema și pe fețiță ca și pe mamă-sa, numai că îi ziceau „Tinuca”, ajută mamei sale la învădit, mai făcea „fevi”,

mai legăna pe cel mic, mai îi lua în brațe și mergea cu el pe uliță la alți copii, unde îi puneau undeva jos, iar ea se juca în rădă cu alți copii de seama ei și mai mici. Mătușelul era bun, și ori pe ce puneau mâna, băga în gură, așa locăc mamă-sa de mătorei i-a scos din gură pene, pământ, coji de crastaveți, boabe de fasole, bucăți de zdrențe și altele, „bălmăgii” de felul acesta. Și nu mai așa o putu dămeri pe Tinuca să aibă mai bine grija copilului, amenințându-o că o va face să mănânce ea tot ce va mai scoate de aci înainte din gura copilului. Tinuca tot ca și mai înainte se juca, numai că avea grijă ca înainte de a prinde copilul mamei sale, să-i caute cu de-amănăciul în gură. Relu, adică Victor — că așa chema pe cel mai mic —, tot așa se îndopa însă cu „bălmăgii”, ca și mai înainte, numai că acum i-le scoate din gură Tinuca, și numai de teama ca nu cumva să le mănânce ea.

Leontina era o femeie sănătoasă și vânjoasă, grasă și roșie la obraz, de ai fi crezut că Vasile Curcubeu a ținut-o numai cu fripturi și prăjituri, ca pe cocoanalele cele mari, și că nu i-ar fi dat nici un lucru. Așa era ea. Lucra cât doi, dar îi ținea oricând pe mâncare. Noaptea putea odihni și bătăie-tea ceasuri, căci copiii ei toți au fost bolnavi, așa că dacă îi sătura bine seara, dormeau până după miezul nopții, iar când se în-tâmpla să măreie, îi puneau „plosca” în gură — cum ziceau Vasile, — și în trei minute „dolofoanul” dormea din nou, și nu mai măreia până dimineața.

Câte odată era ostentă atât de tare, încât n'auzea măritul cel dintâi al copilului. Dar dacă auzea Vasile, o trezea zicându-i: — Dă-i cu plosca, tu, că a tălmăzit „hoș” manu”.

Basil Moldovan, preotul Clujului

Administrator al „Răvaşului” — Slujitor la altarul bisericii vlădicului Bob

Preotul Românilor din Cluj, cel mai vechu şi mai statornic, a trecut şi el la o viaţă mai fericită! În vârstă de 63 de ani s'a sciet, ca o luminare, ce se consuma intru lumina, în suferinţe. Era neam de Bănăţean, cum îl arăta şi numele, deci Moldovan, încercat prin atâtea scurături de iobagi şi preoţi, de aceea a rămas la postul său, şi când s'a deschis şcolă de sub dealul Feleacului. A rămas în păşia de sub dealul Feleacului. A rămas preotul bisericii episcopului Bob, la Cluj, lângă din tinereţele sale cu puţin care a slujit din tinereţele sale cu puţin care a slujit din tinereţele sale cu puţin care a slujit din tinereţele sale cu puţin...

Când după introducerea în vastul provinciat al Clujului, cel mai mare din Mitropolia, mi-am dat seama de necesitatea unei noi populare, religioase, şi am înfiinţat „Răvaşul” — cea dintâi foaie românească în Cluj. Basil a fost cel dintâi redactor responsabil al foii, care s'a înscris în istoria culturală a Clujului românesc.

(Va urma)

public pentru această muncă grea, pe care eu nu aş fi putut-o face nici cum. El o făcea cu drag. Îl ajutoran la expediţie şi copiii şi servitorii, dar el diriguia această migăloasă şi plătitoare osteneală, inevitabilă la orice publicaţie.

Mai avea o sarcină grea, aceea a răspunderii în faţa procurorilor şi judecătorilor. De două ori a avut onoarea de a fi tras la răspundere pentru articole pretinse agitatorice. Dar, graţie avocatului de curte al Răvaşului, ca al tuturor cauzelor naţionale, Dr. Amos Frâncu, a scăpat de a face cunoştinţă cu temniţele dela Seghedin sau Vaş. Dacă ar fi fost cazul, sunt sigur că ar fi suferit cu drag, în mândria lui calmă, şi crucea aceasta.

I s'a dat la sfârşitul vieţii un pahar şi mai amar: sfârşirea Ardealului şi căderea Clujului românesc în a doua robie, mai amară decât cea dintâi. El o cunoştea pe cea dintâi. Doar în ea a sfruntat opinia şovinismului clujan, în care cea dintâi foaie românească ieşi smerită şi blândă, dar pentru unguri cu atât mai sfidătoare, sub numele lui de redactor responsabil.

Acum în adoua robie, amarul era cu atât mai greu, că şi-a văzut biserica, în care de tinăr a slujit, pângărită de slujba ungurească a unui renegat rutean, care nu se ruşina să susţină, sub paza honvezilor săi, ca această biserică ar fi fost dintru început ungurească. Pe când adevărul este că în contra voii autorităţilor ungureşti s'a ridicat în inima oraşului, ctitorul ei, Episcopul Ioan Bob, care a răscumpărat multe din greşelile vieţii sale cu faptul că a zidit biserici în mai multe oraşe, unde se infirpa încet o viaţă românească. Astfel bisericele din T. Mureş, Haţeg, Mediaş, Sebeş-Alba, Cluj, sunt exclusiv ctitoriile lui. Cea din Cluj a făcut-o cu eludarea legii barbare a timpului, care oprea ca să se ridice biserica românească între zidurile oraşului, ci doar la periferie, unde a cumpărat el curtea cu casa pentru biserică şi locuinţă, chiar în centrul cetăţii. Pe domniile consilierii oraşeneşti i-a câştigat uşor, să închidă ochii, că toţi îi erau datori. Dar era vorba de a nu sumuţa cumva plebea fudulă şi ea de privilegiiile naţiei ungureşti. Când a început clădirea zicea şi susţinea că face un magazin de bucate. Numai când se făcu turu pe loc adaus din grădina unui baron, se văzu, ce bucate avea în gând să magazineze vlădicul Bob.

(Va urma)

gaşe la mâncare, așa nu era gîngaş niciunul din familie, ci toţi erau după cum zicea Vasile despre Leontina:

Măncă ceapă şi bea apă,
Şi se ngrăşe ca o iapă,

De un timp încoace, Tinuca era „drac împelitat” nu alta — zicea mamă-sa. — Nu-ţi puteai aduce aminte ce-i trazuşa ei prin cap să facă. Intr'o zi scoase toate hainele din ladă, şi cu năfrâmile cefe frumoase şi colorate ale mamei sale îşi împodobii frăţiorii mai mici, făcându-i pe toţi „crai”. Ca la Crăciun, şi ieşind în uliţă ca să se joace. Ea se împodobise tocmai cu vâlul cel de mireasă al mamei sale, căci — vezi Doamne, — ea era „împărăteasa Irodada”.

Mama lor era dusă cu mâncarea la tatăl lor la coasă, iar când veni, află pe cel mic în soare în mijlocul curţii, jucându-se în tina pe care ei şi-o fabricase, cu gura plină de pământ şi de muşte, încercând să netezească tînz cu mănutele, roşu ca o ciraşă şi asudat. Zinuca era pe o „vântură” în şură, cu vâlul de mireasă pe cap, iar frăţiorii şi soroţoarele mai mici toţi cu năfrâmi şi albăţuri de sârbătoare prin praful şi pleava din şură.

— Sînteu Dumnezeu! — îngână Leontina văzându-i. Dar îndată îşi dă seama că nu era bine să sperie copiii, ca nu cumva să fugă prin grădină şi să-i spintece bunătaea de haine. Incepu a râde cu glas mare, ca şi cum ar fi fost şi ea unul dintre „crai”, şi întrebă, cine a scornit jocul acela atât de frumos.

— Tinuca, — răspuseră toţi într'un glas.
— Am gândit eu că ea e căpitanul. Noa acum hai-deţi şi vă desbrăcaţi, apoi să vă dau mâncare.

N. Lupu

Apărarea credinţei

Omul îşi are originea dela maimuţă

Badea Nicolae: M'am întâlnit, Părinte, zilele trecute cu Vasile lui Grigore a Măriei din Costiceni. Îl cunoşti Stinţia Ta, că la alegerile de deputat el era cel mai mare bolşevic. El m'a întâmpinat cu vorba: »Spune-i Părintelui tău atotştiutor că atunci voi merge şi eu regulat la biserică, când îmi va dovedi, că omul nu-şi are originea dela maimuţă».

Părintele: Eu nu sunt atotştiutor, ci singur Dumnezeu. Ia, mi-am bătut şi eu capul în cei 4 ani de teologie făcută la Blaj şi am învăţat regulat. N'am tras chiu-lul niciodată nici unui profesor, iar, de când sunt în parohie, îmi cumpăr regulat toate cărţile, ca să nu rămân de lume.

Badea Nicolae: Că şi eu am văzut odată în chip un maimuţoiu de făcea mare, cât un om, şi mi-s'a părut că seamănă cu omul. Îi zice orangutan.

Părintele: De sămănat sămână întru cătva, dar, dacă te uii mai bine la maimuţoiu şi la om, vezi numai decât, că deosebirea e foarte mare:

Omul are suflet, maimuţoiul însă se aseamănă întru toate cu celelalte animale. Omul înaintează zi de zi şi an de an; aceste înaintări le vedem zilnic. Maimuţoiul a rămas tot cecece a fost, nu-şi ştie zidi casa, nu-şi ştie face foc, nu-şi fierbe mîncarea; nici nu se ştie cel puţin acoperi, ci se îmbolnăveşte dacă îi e frig.

Badea Nicolae: Ei, dar are mâni, ca şi noi şi faţa l-se asemănă mult.

Părintele: De fapt are mâni, dar nu două ca noi, ci patru, așa că el nu merge, ca alte animale în patru picioare, ci se răzîmă pe mîinile dinainte și apoi mîinile dinapoi le sare lângă cele dinainte și în forma aceasta face tot sărituri. Cînt de frumos umbă în schimb omul, căci are două picioare și două mîni.

Badea Nicolae: D'apoi capul?
Preotul: Fruntea omului e eșită înainte, a maimuței stă înapoi ca și la celelalte animale. Creerii unui om european sunt 1400 până la 1600 grame, pe când a unui orangutan (cel mai mare dintre maimuțe) de abia 460-600 grame. Intreg scheletul maimuței arată că este animal care umbă plecat, pe când scheletul omului dovedește că omul umbă oblu ca bradul, cu capul în sus către Dumnezeu, care l-a zidit.

Badea Nicolae: Îmi spunea Vasile lui Grigore a Măriei din Costiceni că a citit că s'au și găsit anumite schelete cari nu sunt nici de maimuțe nici de oameni, ci o trecere dela maimuță la om, așa că prin aceea e dovedit că omul se trage dela maimuță.

Părintele: Tocmai aceasta nu s'a dovedit încă niciodată. S'au găsit, nu e vorbă, schelete de oameni nenorociți, cu cap mic și fruntea intrată înăuntru, cu șira spinării strămbă. Acestea s'au părut la întâia privire că sunt ale unui maimuțoi de trecere dela maimuțoi la al omului. Și atunci necredincioșii au început să strige, că »gata, cu religia», însă, examinându-le oamenii învățați bine și cu treabă bună, s'au convins că sunt de om bolnav ori de maimuțoi bolnav, dar schelet de trecere între maimuțoi și om încă nu s'a aflat nici unul. Aceasta o dovedesc cei mai mari învățați, al lumii iar eu numai de acela ascult.

Badea Nicolae: Atunci pentruce scriu oamenii prostii de acestea prin cele ziare și cărți?

Părintele: Tocmai de aceea nu e bine să citească oamenii tot felul de cărți și de reviste, scrise de oameni cari anumeli prostece de cap. De aceea e bine ca tot țaranul să citească neapărat „Unirea Poporului”, în care se dau lămuriri pe înțelesul tuturor, despre tot ce poate fi de folos țaranilor, iar acestea le scriu oameni cu trageră de inimă către popor, nu toți trașimpinșii. Și apoi lucrurile pe cari îi le-a spus Vasile lui Grigore a Măriei din Costiceni sunt grele, pe cari nu le înțelege oicine. La înțelegerea acelora trebuie învățatură multă nu glumă.

Badea Nicolae: Apoi l-oiu spune lui Vasile lui Grigore a Măriei din Costiceni, că m'am lămurit pe deplin și că de aici înainte poate merge și el regulat la biserică ca și mine, că-l voi lămuri și pe el.
I. M.

Știrile săptămânii

Prețul grâului. Statul miniștrilor în ultima ședință a luat hotărâri însemnate cu privire la aprovizionarea populației cu porumb și grâu. Mai întăi s'a hotărît ca, vreme de două luni de zile, să lase liberă vânzarea porumbului, peste prețul maximal. Aceasta ca o încercare. S'a fixat apoi prețul grâului din noua recoltă, hotărîndu-se ca în anul acesta grâul să se vîndă cu 22 lei kilogramul, secara cu 16 lei ovăzul cu 15 lei orzul cu 14 lei.

Haite de lupi atacă vitele. O mare haia de lupi a atacat în zilele acestea cireada de vite a locuitorilor din comuna Mîndișca și Valea Șacă. Sălbăticiunile flămânde au mâncat vitele mai multor locuitori. Păzitorii vitelor cuprinși de groază s'au urcat prin copaci, iar vitele rămase s'au împrăștiat în toate părțile.

Marea nenorocire de pe drumul Poenii-Brașov. În săptămâna aceasta, pe drumul care vine dela Poiana spre Brașov s'a întâmplat o mare nenorocire. Un autobuzcu 34 eleve ale liceului „Elena Doamna” din București s'a răsturnat la o cotitură a drumului. Secretara și pedagoga liceului, cari au încercat să sară din autobuz atunci când au văzut nenorocirea, au fost prinse sub autobuz și omorite, iar șase eleve au fost rănite.

Înmormântarea Eroului Vasile Pop din Căpușul de Câmpie, la Sibiu. Eroul Vasile Pop, fiul lui Ioan Pop-Faragău și Anica, plecat pe frontul contra bolșevicilor, s'a reînăpoiat de pe front bolnav de boală de plămâni în spitalul Clinicilor Universității din Cluj-Sibiu, unde a murit în ziua de 1 Iulie 1942. Înmormântarea a avut loc Duminecă 5 Iulie 1942, la orele 15-3 după masă, dela Clinicile Universității, la Cimitirul Militar „Dambra”. A slujit Părintele Ioan Păcurariu. Din partea Armatei — Regimentul 35 Artilerie — i-s'a făcut onorurile militare cuvenite, iar un ofițer a vorbit în numele armatei. L-au însoțit la groapă nemângâiații lui părinți, soția și un cumnat al seu, car, au venit din Opașul de Câmpici.

Un șarpe uriaș mulge o vacă. O țarancă din satul Oadres de lângă Bayenne a observat că de câteva zile vaca ei, care păștea ziua într'o pădurice apropiată, nu

Și „ploștele”. Leontinei nu seară de trei-trezece ani decât doară în fiecare an pentru câteva săptămâni, adevca până când „hoțomanul” sau „hoțomana” din leagăn trecea să-și ocupe loc în vre-un pat, căci leagănul de acum trebuia luat în primire de „hoțomanul cel proaspet”.

De nouă ori schimbase pe oaspele leagănului, iar acum era pe cale să-l schimbe pentru a zecea oară.

La casa lui Curcubeu însă era pururea plină de bine și veselie, Vasile stăiera ca un răzoiu toată ziua, așa încât își venea a crede că omul acela n'are nici un gând la lucru pământ în parte, căci locul de patru birdele nu-i aduce cine știe ce, mai cu seama că era și pământ slab, da de dincoace — de dincolo, — toamna el își umplea porul de cucuruz, iar vara, pe timpul îmbățăului, aduna câte doi trei saci de grâu. Era totdeauna vesel, și în casa lui era pururea veselie.

Leontina — cum am zis, — grija și de copii, și lucra și ea. Torcea lână, fulor, coșea, țeccea. șpăla, șăpa în grădină, căci la câmp n'o ducea Vasile, zicând că ceata țeccea de „hoțomani” mai multă pagubă i-ar face, decât folos, că i-ar zmulge cucuruzul. Apoi fără de asta, el n'ar avea alta de făcut decât să le care apă cu ulciorul tot lui una, până să-i adape pe toți.

mai dădea lapte. Voind să prindă hoțul, s'a pus la pândă. Imediat ce vaca se apropie de marginea pădurii, începu să mugească. Și acum se întâmplă ceva, ce îngrozi pe biata țărăncă. Un șarpe uriaș, boă, se furișă pe lângă vacă și-i mulse laptele. La strigătele de ajutor ale țărăncii se apropiară doi soldați, care atacară șarpele. Cercetându-se s'a constatat că șarpele scăpase dintr'un circ.

Serbarea plugărească dela Biia. În frunțașă comună Biia din județul Târnava-Mică s'a făcut duminică, 12 Iulie, începutul sărbătoresc al activității obștei sătești înființată în primăvara anului acesta. A fost de față la această serbare plugărească dl director al camerei de agricultură Victor Rusu, dl subdirector I. Gherman, dl inspector școlar Sabin Pop, dl Gh. Dancu, director școlar, dl D. Pantea învățător, un mare număr de plugari din comună și satele vecine. Serbarea a început prin cuvântarea părintelui Ioan Mărginean din Biia, după care urmează slujba religioasă. Au mai vorbit apoi dnii Victor Rusu, Sabin Pop, inspector, și Gheorghe Sâmbotin, agentul agricol al comunei. La sfârșit s'a făcut în fața sătenilor s'a făcut apoi o arătură cu tractorul dăruit de Minister.

Se înființează partidul comunist în India. Vice-Regele de azi al Indiei a hotărât să înființeze partidul comunist și în această țară. Acum șapte ani Englezii se temeau de comuniști, ca de foc iar azi la dorința lui Stalin și a guvernului comunist din Moscova înființează chiar ei partidul comunist.

O „Societate a Națiunilor“ în America. Se spune că în America, la o sfătuire a gazetărilor din America s'a propus înființarea „Societății Națiunilor americane.“

Și-au aprins țigările cu dolari. Nazdrăvănia aceasta au săvârșit-o soldații americani, cari apărau insula Coriegidor, împotriva Japonezilor. Văzând că totul este pierdut, soldații americani își aprindeau țigările cu dolari, ca să nu ajungă banii în mâinile Japonezilor. Așa au ars bani în valoare de 100 milioane dolari.

De necrezut. O gazetă din București scrie că în Franța s'a judecat în zilele acestea procesul unor surori de caritate învinuite că ar fi otrăvit bolnavii, pe care trebuiau să-i îngrijească. Lucrurile acestea îngrozitoare s'au petrecut în vara anului 1940. Infirmeriile ucigăse erau angajate într'un spital din Paris. Din zi în zi se aștepta venirea Germanilor și lumea se refugia, care pe unde putea. Surorile de caritate s'au gândit să se refugieze și ele, dar nu puteau, căci aveau în grijă încă șapte bolnavi, cari

Parastas pentru regele Ferdinand și regina Maria

Implinindu-se 15 ani dela moartea marelui rege Ferdinand, în toată țara s'au slujit parastase pentru odihna sufletului său. Tot atunci s'a slujit un parastas și pentru sufletul reginei Maria, dela moartea căreia s'au implinit 4 ani.

Bani noi

Banca Națională a României a fost îndreptățită să bată noi bani mărunți de metal, în valoare de 16 miliarde lei.

Tot odată se anunță că banii de 250 lei, cu chipul M. S. Regelui Mihai, se retrag din circulație și se înlocuiesc cu bani de 200 lei. Banii vechi vor mai umbla numai până la 30 Septembrie.

Luptele dela răsărit

Pe frontul din Răsărit se dau în zilele acestea lupte hotărâtoare în ținutul Donului. Trupele mareșalului Timoscenko se retrag din fața trupelor germane și fac sforțări mari pentru a nu fi încercate.

Orașe însemnate pentru industrie au fost cucerite în aceste zile de către Germani. Așa au fost ocupate orașele Sta-

nu aveau pe nimeni. S-au salvat și el, un doctor, care se refugiază în surorile de ocrotire au da... a-i... jecții puternice bolnavilor, ca... omoare. Șase din cei osândiți la moarte au și murit, iar al șaptelea a fost numai amestecat și s'a trezit când a fost pus în sicriu. El n'a mai fost omorât, căci în clipa când el s'a trezit, Parisul a fost ocupat de trupele germane. Surorile ucigăse au fost osândite dela 1 până la 5 ani temniță. — Întâmplarea aceasta arată cât este de lipsă pentru om credința în Dumnezeu.

Goană după aur... Mai zilele trecute niște muncitori minieri: Crețu Petru și Adam Ioan din comuna Almașul-Mare, au aflat de bine ca să se introducă în galeriile minei de aur Pyrit-Romana, de unde au umplut fiecare câte un sac de minereu bogat în aur, de mare valoare. Afacerea însă le-a fost stânjenită, căci la esșire au fost prinși de străji și jandarmi. Dl șef de post Bența le-a dresat actele de dare în judecată. — Mare este încomina pământescă după bogăția asta trecătoare și oare după ce cerească — vecinică, de ce nu alcargă orănenirea așa? (cor)

robielsk, Bielovodesk, Vorosilovgrad. Liniia ferată care lega ținutul cu fabrici al Donețului de orașul Stalingrad a fost ocupată de trupele germane.

Pe o mare întindere a frontului trupele germane au ajuns la Don, punând în primejdie orașul Rostov. Pentru cucerirea acestui oraș se dă acum o luptă mare. Deosebit de înverșurate sunt apoi luptele cari se dau la Voronej, unde Germanii au trecut Donul.

Perdările Rușilor cari se trudească să respindă atacurile Germanilor sunt foarte mari. Numai în pământul împădurit dela Rjev au fost luați peste 40.000 prizonieri. Situația frontului este socotită ca foarte grea chiar la Moscova și se crede că bătălia care se dă acum la Voronej și Rostov va avea urmări hotărâtoare pentru război.

Luptele din Egipt

Pe acest front Englezii dau atacuri mari pentru a respinge pe Italiani din pozițiile pe cari le-au ocupat. Toate știrile cari vin de pe câmpul de luptă egiptean spun că atacurile Englezilor nu au reușit și că mareșalul Rommel, șeful trupelor italiene și germane, se organizează pentru a deslanțui o nouă ofensivă.

Zile grele pentru Anglia

Acest lucru îl mărturisește un ministru englez. Domnia sa spune că viitoarele optzeci de zile vor fi cele mai grele pentru poporul englez.

Situația politică a lumii

Războiul va aduce schimbări mari. În lumea întreagă sunt mari schimbări pentru aceste zile hotărâtoare.

popoarele indiene se revoltă împotriva stăpânirii engleze, ridică împotriva ei o mișcare deplină. Șeful lor cerând libertate a mers atât de Mahatma Gandhi împotriva Englezilor, departe încât a cerut să se retragă din India și n'a voit renaționalistilor indieni să război, să aprobe cheltuelile de război, cerute de guvernul englez. — In felul acesta Englezii sunt tot mai neliniștiți în India.

Din Spania se vestește că la o mare serbare a poporului spaniol, șeful acestei țări ar fi declarat că și poporul spaniol ia parte la lupta Europei și că trei milioane de Spanioli sunt gata să lupte împotriva bolșevicilor.

Intre Franța și America, pe de altă parte se anunță că lucrurile n'au îmbănatățit de loc.

Din țările latine, ne vin tot mai dese vești de înțelegere și iubire față de noi.

Turcia a luat măsuri de apărare

Stările turburi dela granița lor au făcut și pe Turci să ia măsuri de apărare. Astfel se spune că guvernul turcesc ar fi luat măsuri pentru a apăra granițele dela Miazănoapte și dela Răsărit, atât pe uscat cât și pe mare.

O stâncă de granit omorâă doi tineri muncitori. O groaznică nenorocire s'a întâmplat în apropiere de Caransebeș în Banat. În vreme ce mai mulți muncitori încercau să înlătore o stâncă prăbușită în drum, o bucată mare din această stâncă s'a prăbușit peste doi tineri muncitori, omorându-i pe loc. În această nenorocire au mai fost răniți încă patru muncitori.

Ștejarul capela din Alloville

În satul Alloville din Franța, este un stejar bătrân, care are aproape o mie de ani. Acest stejar este plantat în mijlocul cimitirului și are o grosime de 24 picioare. În trunchiul său s'a scobit n capelă, care a fost făcută în secolul al XVIII-lea. Deasupra capelei este o cameră încăpătoare pentru un pastnic, ceva mai sus e clopotniță cu o cruce în vârf.

Vreme de mai bine de două sute de ani mulți credincioși au îngenunchiat sub ramurile lui, rugându-se lui Dumnezeu. În vremea revoluției franceze stejarul a fost aprins, dar locuitorii l-au scăpat de foc.

Primiriile la Teologie se fac în ziua de 4 August la Blaj. Bacalaureații și cei cu capacitate de învățator, cari doresc să fie primiți, să meargă la oficiile parohiale și să ceară informații dela preoți, căci conținutul de primire s'au publicat în Cercetările IX 1942.

România,
Judecătoria de pace mixtă Târnăveni
No. G 1545/1941

Publicație de licitație

Subsemnatul executor Judecătoresc prin aceasta publică în baza deciziei Nr. G. 1545/1941, a Judecătoriei de pace mixtă Târnăveni, în favorul recl. Goga Vasile reprezent. prin avocatul Dr. Aurel Todoran din Târnăveni, pentru încasarea creanței de Lei 5247 cap. și accesorii, se fixează termen de licitație pe ziua de 25 Iulie 1942 orele 3 p. m. la fața locului în comuna Crăciunelul de Sus, unde se vor vinde prin licitație următoarele obiecte: Un car umărit, 5 bucăți lemne de construcție, pentru vînt, 2 bucăți lemne de birou, 8 bucăți grinzi cioplite, una vițea de birou, liță de 2 litri, un car de paie și 2 un teasc pentru vin, un car de paie și 2 porci de Bazna în vînt de 6 luni, toate acestea prețuite la suma de lei 8800. În caz de nevoie și s'au prețuit de strigare. Târnăveni, la 19 Iunie 1942.
L. S. Dumitru Pop
executor judecătoresc.